

Hồi 95 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Hành Giả biết yêu, trừ Ngọc Thổ Thiên Bồng nhớ tặc, níu Hằng Nga

Tôn Hành Giả thấy thầy có nét như vậy, thì khen thầm rằng:

- Đáng ông hòa thượng lắm, tuy tai phàm mắt thịt mà thầy sắc không mê, chẳng mến giàu sang không tham lợi lộc! Ta phải ráng cứu kéo tội nghiệp thầy .

Xảy thấy Hoàng Hậu dắt Công Chúa lại gần, lạy chúc vạn tuế.

Tam Tạng run cầm cập hồn vía lên mây!

Tôn Hành Giả coi rõ trên đầu Công Chúa có một điểm khí yêu, song không đủ cho lắm. Liền bay lại nói nhỏ bên tai Tam Tạng rằng:

- Thầy ôi! Công Chúa giả .

Tam Tạng nói nhỏ lại rằng:

- Biết là giả, làm sao cho nó hiện hình .

Tôn Hành Giả nói:

- Để tôi hiện hình bắt nó?

Tam Tạng nói:

- Không đừng, không đừng, chẳng nên kinh giá, để Hoàng đế và Hoàng Hậu lui ra rồi sẽ hay .

Tôn Hành Giả tánh nóng nảy đợi không đừng, hiện nguyên hình nhảy lại chụp Công Chúa và hét lớn rằng:

- Nghiệt súc, ngươi cả gan lộng giả thành chơn còn chưa vừa ý, lại muốn hại tới thầy ta .

Khi ấy vua Thiên Trúc thất kinh chết đứng.

Hoàng Hậu về bò càng, cung nga thế nữ chạy mất hết!

Còn Tam Tạng vừa run vừa ôm vua Thiên Trúc mà kêu rằng:

- Xin Bệ Hạ đừng kinh hãi. Ấy là đệ tử tôi hiện hình, mà bắt Công Chúa giả.

Khi ấy con tinh biết lậu sự rồi, nó vùng khỏi Hành Giả liền cởi áo và bỏ đồ nữ trang chạy ra miếu Thổ Địa lấy cái chày đâm thuốc như đoản côn .

Tôn Hành Giả đuổi theo, náo quay lại đánh một chày.

Tôn Hành Giả giựt thiết bảng ra đỡ.

Hai người đánh tại vườn hoa.

Giây phút nó nhảy lên nũa lưng.

Tôn Hành Giả liền nhảy theo đánh.

Bá tánh xem thấy vỡ mật, nội trào coi cũng hết hồn, Tam Tạng kêu và nói lớn rằng:

- Ai nấy đừng hãi kinh, ấy là yêu tinh giả hình Công Chúa, để học trò tôi bắt nó, thì biết cội rễ rõ ràng .

Còn mấy bà Quý Phi lấy trâm nĩa áo dưới đất đưa cho Hoàng Hậu xem rồi phán rằng:

- Thiệt y phục của con ta. Song nó đã để mình trần mà đánh với hào thượng trên mây,

chắc là loài yêu quái mới đăng vân đăng .

Vua Thiên Trúc nói phải, quan quân xét lại mới tỉnh hồi, đồng coi hai người hỗn chiến trên mây, hơn nửa ngày không phân thắng bại, ai nấy đều lấy đầu!

Còn Tôn Hành Giả giận quá, quăng thiết bồng lên, bảo:

- Biến biến .

Thiết bồng liền biến ra cả trăm cái, đánh đập tứ bề, con tinh hóa gió lên mây.

Tôn Hành Giả bay lên đuổi mãi, đu thét tới Tây Thiên Môn, thấy cò xí phát phơ, Tôn Hành Giả kêu lớn nói rằng:

- Mấy người giữ Tây Thiên Môn phải đón yêu tinh lại, đừng để nó chạy qua! .

Khi ấy Hộ Quốc Thiên Vương nghe kêu, liền dẫn tứ Nguơn soái, đem binh cản lại. Con tinh đi tới khôngặng, tức mình trở lại đánh liều mạng với Hành Giả.

Tôn Hành Giả coi lại thấy đoàn côn của con yêu, một đầu lớn, một đầu nhỏ, coi như cái chày đâm thuốc, liền nực cười hỏi rằng:

- Nghiệt súc, ngươi cả gan dám lấy chày mà cự với thiết bồng của Lão Tôn!

Con tinh nghiêng răng trạo trạo mà nói rằng:

- Ngươi không biết binh khí của ta, hãy nghe cho rõ, vốn nó bằng ngọc, ở tại thiềm cung, quét thuốc trường sanh; không biết mấy ngàn trăm mà kể, có sợ chỉ thiết bồng của ngươi, đánh nhằm một chày thì hồn về chín suối.

Tôn Hành Giả nghe nói cười rằng:

- Nghiệt súc ôi! Ngươi đã ở Cung Thiềm, thì biết danh Lão Tôn lắm, sao còn dám cự địch với ta . Mau mau hiện nguyên hình ta dung tánh mạng .

Con yêu nói:

- Ta cũng biết ngươi là Bật mã ôn, năm trăm năm trước phá tới Thiên cung, đáng lẽ nhện ngươi mới phải. Ngặt vì ngươi phá việc vợ chồng, cũng như là cứu cha mẹ, nên tức lòng ta lắm, quyết một đòn một mắt với ngươi .

Tôn Hành Giả nghe nói tới Bật mã ôn, liền nổi hành hung hỗn chiến.

Nói vừa đánh vừa chạy cửa Nam thiên, đánh ráng ít hiệp rồi nó hóa ra hào quang sáng giới, bay xuống hướng Nam, Tôn Hành Giả theo đuổi tới hòn núi kia, hào quang nhập vào núi, Tôn Hành Giả kiếm khôngặng sợ nó trở về hại thầy nên nhìn hòn núi cho nhớ, rồi liền bay trở lại.

Lúc ấy nhằm giờ thân, vua Thiên Trúc và Hoàng Hậu đương nghi ngại, xảy thấy Tôn Hành Giả ở trên mây nhảy xuống kêu rằng:

- Thầy ôi! Tôi đã về đây.

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không đứng lại vững vàng, chẳng nên làm kinh giá. Ta hỏi ngươi: Vậy chớ chuyện công chúa giả ra thể nào?

Tôn Hành Giả chấp tay đứng ngoài cung Chi Thước thưa rằng:

- Đệ tử đánh nửa ngày nó đã đại tẩu tôi đuổi theo tới núi hướng nam, kiếm hoài không

đặng nó. Nên tôi sợ nó biến hóa về cung mà hại thầy, phải trở lại xem thử .

Vua Thiên Trúc nghe nói, liền níu Tam Tạng mà hỏi rằng:

- Như giả Công Chúa là yêu, chớ chơn công chúa ở đâu, xin cắt nghĩa cho rõ.

Tôn Hành Giả nói hốt rằng:

- Đợi Lão Tôn bắt giả công chúa xong, tự nhiên có chơn công chúa .

Khi ấy Hoàng Hậu nghe nói rất mừng, hết lòng nghi sợ, liền bước tới lạy Hành Giả mà nói rằng:

- Xin thánh đặng cứu chơn công chúa về đây, tôi sẽ đền ơn trọng thể.

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Chốn này là cung cấm, tôi chẳng lẽ nói chuyện lâu, xin nương nương an lòng về cung. Còn Bệ Hạ và thầy tôi ra đền, tôi sẽ nói chuyện lâu mới đặng.

Hoàng Hậu y lời về cung.

Còn vua Thiên Trúc đi với Tam Tạng và Hành Giả ra đến truyền chỉ dọn tiệc thiết đãi.

Tôn Hành Giả nói:

- Xin mời hai vị sư đệ tôi đến đây bảo hộ thầy tôi, phòng khi yêu nó hiện về làm hại, thì tôi mới vững bụng đi bắt yêu tinh.

Vua Thiên Trúc y lời thỉnh Sa Tăng, Bát Giới tới, Tôn Hành Giả thuật chuyện lại. Rồi dặn rằng:

- Hai em phải rán sức giữ gìn thầy cho lắm, đặng ta đi bắt yêu tinh đem về, sẽ lo tìm công chúa thiệt.

Dặn rồi nhảy thót qua núi nam, kiếm một hồi không thấy cửa động!

Tôn Hành Giả nổi nóng, bắt ấn niệm chú thâu Sơn thần, Thổ Địa đến hỏi rằng:

- Núi này tên chi, có bao nhiêu yêu quái, phải khai thiệt, kéo ta đập chết bây giờ?

Sơn thần, Thổ Địa quỳ thưa rằng:

- Núi này tên là Mao Đỉnh, trong núi có ba cái hang nhỏ chớ không có yêu quái, từ xưa đến nay gọi là Phước Địa, nếu đại thánh muốn kiếm yêu quái, xin đi theo ngỏ lên Tây Phương, chớ đây thiệt không có yêu quái.

Tôn Hành Giả nói:

- Ta mới đuổi một con yêu đến núi này, không biết nó chốn ngỏ nào, kiếm hoài không đặng! Thổ Địa, Sơn Thần nghe nói hồ nghi yêu tinh chung xuống hang thổ mà trốn, nên dẫn Hành Giả đến ba cái hang thổ mà kiếm, mới tới hai cái hang dưới chơn núi, thổ thất kinh chạy vỡ cả bày, coi lại là hang trống không có chi hết.

Đoạn dẫn lên chót núi tới hang thổ lớn đã thầy lấp rồi, coi lại tấm đá lớn đậy miệng hang.

Thổ Địa nói:

- Chắc yêu tinh bị đuổi nột, nên chun xuống hang này.

Tôn Hành Giả lấy thiết bàng xeo tấm đá lên, con yêu ở dưới hang hú một tiếng nhảy lên mắng rằng:

- Ai bảo Sơn Thần làm khôn, Thổ Địa mách miệng, đem cừu nhơn tới ổ kiếm ta?

Vừa mắng Thổ Địa, Sơn Thần, vừa đánh với Hành Giả. Thổ Địa, Sơn Thần rút lui.

Còn Tôn Hành Giả ráng sức bình sanh, đánh con yêu ấy trở tay không kịp, nó vò đánh và rút lui cho tới trời tối.

Tôn Hành Giả ráng sức đuổi theo, con yêu ấy chắc mười phần phải chết, vì đã đuổi sức rồi.

Xảy nghe trên mây có tiếng kêu lớn rằng:

- Đại Thánh khoan đánh đã .

Tôn Hành Giả ngó ngoái lên, thấy Thái Âm Tinh Quân đi với Hằng Nga tiên nữ, đã bay xuống trước mặt Tôn Hành Giả giục mình không dám đánh nữa, liền bái mà hỏi rằng:

- Chẳng hay bà giáng hạ có chuyện chi?

Thái Âm Tinh Quân nói:

- Con yêu đánh với người đó, là con Ngọc Thổ của ta, nó thuở nay ở tại cung Quảng Hàn đâm thuốc huyền sương là trường sanh dược. Bởi nó ăn cắp chìa khóa mở cửa cung mà trốn, đã một năm nay. Ta đánh tay biết bữa nay nó bị nạn mà chết, nên xuống đây mà cứu nó. Xin Đại Thánh vị mặt ta, tha nó làm ơn .

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Hèn chi nó đánh với Lão Tôn bằng cái chày đâm thuốc! Bởi bà không rõ, ngờ nó là hiền, chớ nó xuống phạm bắt công chúa nước Thiên Trúc mà hưởng phú quý, nay nó gieo cầu nhằm thầy tôi, quyết chăm làm Phò Mã, thiệt là hai, ba án không lẽ thứ tay .

Quan Âm Tinh Quân nói:

- Đại Thánh không rõ, chớ Công chúa không phải người phạm, nguyên trước là Tổ Nga ở tại cung Quảng Hàn, cách hai mươi năm có đánh Ngọc Thổ một vãi. Sau lại sanh tâm muốn việc trần tục, mới lén xuống đầu thai mà làm công chúa nước Thiên Trúc. Còn Ngọc Thổ oán Tổ Nga vãi nóp một cái, nên sau lén xuống báo cứu, mới bắt Tổ Nga quăng ra ngoài đồng cho bỏ ghét, rồi hiện hình ở thế trong cung, tội ấy đáng giết. Song sanh sự chằm Bàn Tăng làm Phò Mã, tội ấy không dung. Tuy vậy mà chưa động phạm tới Đường Tăng, xin Đại Thánh vị tình mà tha tội cho nó, ta sẽ đem nó về cung Quảng Hàn .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Như vậy thì sự nhờn quả một vay một trả cũng vừa, Lão Tôn cũng oán cứu chi mà nghịch ý chỉ. Song còn một điều này bất tiện lắm: Nếu bà thả Ngọc Thổ về cung, chắc Lão Tôn thuật chuyện lại vua Thiên Trúc không tin, vì chẳng có bằng cứ! Vậy thì xin bà chịu phiền đi với Lão Tôn đem Ngọc Thổ tới đền vua Thiên Trúc mà làm chứng cho tôi. Một là rõ thần thông của Lão Tôn, hai là cắt nghĩa cho rõ sự nhờn quả của công chúa .

Thái Âm Tinh Quân nghe nói liền chỉ con yêu mà nạt rằng:

- Sao ngươi chưa hiện nguyên hình, còn đợi chừng nào nữa?

Con yêu ấy liền nhào xuống, hiện nguyên hình là con thỏ ngọc, lông trắng như sương. Thái Âm Tinh Quân lấy dây cột cổ nó mà dắt đi, truyền Hằng Nga đằng vân theo mình đi qua đền vua Thiên Trúc với Hành Giả.

Lúc ấy đã chạng vạng, trăng mọc tỏ rõ.

Vua Thiên Trúc, Tam Tạng đương ngồi ngắm đèn, xảy thấy hướng nam có một vùng mây đỏ sáng chói như ban ngày, bay lần tới trước điện.

Lại nghe Tôn Hành Giả kêu lớn rằng:

- Bệ Hạ nghe cho rõ: Hãy mời Hoàng Hậu ra đây mà xem .

Vua Thiên Trúc y lời, vợ chồng và các Quý Phi đồng ra ngoài đèn mà làm lễ.

Khi ấy Tôn Hành Giả và cắt nghĩa rằng:

- Bà đây là Nguyệt Cung Hoàng Hậu Thái Âm Tinh Quân, còn cô này là Hằng Nga trong cung Nguyệt, còn con thỏ này là Ngọc Thổ nó giả làm công chúa trót năm .

Vua Thiên Trúc và Hoàng Hậu với các Quý Phi đồng thắp hương quì lạy. Tam Tạng, Sa Tăng, Bát Giới và bá văn võ cũng lạy mừng.

Có thiên hạ cũng đặt bàn hương án; lạy và niệm phật.

Khi ấy Bát Giới thấy Hằng Nga đứng sau lưng Thái Âm Tinh Quân, trực nghĩ nhớ chuyện cũ, Bát Giới nhảy bổ lên nửa lưng, nắm tay áo Hằng Nga mà cười rằng:

- Nàng ôi, ta với nàng là tình cũ nghĩa xưa, cũng vì nàng mà ta phải đọa ra thân ông chẵn, xin nàng xét chuyện cũ mà thương tình ở chơi một lát với tôi kéo tội nghiệp!

Tôn Hành Giả thấy gay con mắt, liền bước lại xách tay Bát Giới, vãi miệng vài cái và mắng rằng:

- Người còn thói rùng, không biết lễ nghĩa. Chỗ này không phải chỗ chơi mà dám trêu hoa ghẹo nguyệt?

Bát Giới nói:

- Giữa chốn này ta làm chi đặng mà ngại, bất quá giả ngộ cho vui kéo buồn .

Khi ấy Thái Âm Tinh Quân và Hằng Nga đồng bay về cung Nguyệt.

Còn Tôn Hành Giả kéo cổ Bát Giới xuống.

Vua Thiên Trúc mời Hành giả vào đèn, hỏi thăm rằng:

- Trẫm nhờ ơn Đại Thánh trở tài hoa phép trừ đặng yêu tinh, song không biết công chúa thiệt ở đâu, xin cắt nghĩa cho rõ?

Tôn Hành Giả nói:

- Chơn công chúa không phải cốt phàm. Vốn thiệt Tố Nga trong cung Nguyệt, bởi hai mươi lăm trước Tố Nga bạt tai Ngọc Thổ một cái, rồi sanh tâm muốn xuống phàm trần, mới lên đầu thai vào Hoàng Hậu. Còn Ngọc Thổ nhờ tiền cứu, năm ngoái trốn xuống bắt Tố Nga bỏ lại đồng hoang, rồi biến hình công chúa vào cung mà ở. Sự nhơn quả ấy là Thái Âm Tinh Quân cắt nghĩa rõ ràng như vậy. Nay Thái Âm Tinh Quân đã thân Ngọc Thổ về cung Thiềm, mai Bệ Hạ giảng giá đi tìm công chúa .

Vua Thiên Trúc nghe rõ, rôi lụy than rằng:

- Con ôi! Từ khi trẫm lên ngôi đến nay, không đi ra khỏi cửa thành, nay biết con ở đâu mà kiếm cho dâng!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Bệ Hạ đừng phiền não làm chi, chơn công chúa bây giờ ở tại chùa Bồ Kim, bữa nay đã tối, hãy nghỉ ngơi, mai Lão Tôn sẽ đem công chúa lại .

Khi ấy bá quan nghe nói, đồng quì tâu rằng:

- Xin Bệ Hạ hãy an lòng, chớ phiền muộn mà kém hao vóc ngọc. Thần tằng biết việc dâng vâng giá vụ thì càng thông quá khứ vị lai. Mai Bệ Hạ cậy thần tằng dẫn đường, thì tìm ra công chúa .

Vua Thiên Trúc y tâu, lau nước mắt phán rằng:

- Diên Thiện quan, dọn yến tại Lưu xuân đình đãi bốn vị thánh tăng cho xứng đáng .

Khi ấy quan Diên Thiện vưng chỉ, dọn yến rồi, mời bốn thầy trò ăn uống xong xả, liền dọn phòng nghỉ ngơi.

Còn đêm ấy Vua Thiên Trúc và Hoàng Hậu, mắng nhớ con nên vợ chồng than khóc, không ngủ được chút nào. Tuy vậy mặc lòng mà yêu tinh đi rồi, nên Vua Thiên Trúc và Hoàng Hậu đều tiêu hết hơi đen trên mặt, tinh thần mạnh mẽ, trí hóa minh mẫn như xưa.

Rạng ngày Vua Thiên Trúc lâm triều, bá quan văn võ châu chực chúc tụng xong xả. Vua Thiên Trúc cho mời bốn thầy trò vào đền, truyền nhắc bốn cái túi đôn mời ngồi tử tế.

Vua Thiên Trúc bước xuống ngai phán rằng:

- Hồi hôm Đại Thánh nói rằng: Chơn công chúa bây giờ ở tại Bồ Kim tự, Hòa Thượng thuật chuyện rằng: Năm ngoái đương tham thiền trong lúc ban đêm, nghe tiếng khóc vắng vắng ngoài cửa sau, bước ra nên Kỳ Viên, ngó thấy một người quốc sắc, ngồi một mình than khóc. Lão Hòa Thượng nghi là yêu quái, mới hỏi căn do: Nàng ấy nói mình là công chúa nước Thiên Trúc đi ngoạn kiểng bị gió lớn thổi bay tới đây.

Lão Hòa Thượng lập thế mà nuôi, vì sợ ác tăng khuấy phá, nên lấy xiềng mà xiềng nàng ấy trong phòng rồi đóng cửa chắc chắn, đục một lỗ đúc chén cơm, nói gạt các sãi rằng:

- Mới bắt đặt yêu tinh xiềng tại phòng ấy, sợ xuống hại lê dân, song cứ mỗi ngày đem cơm nước cho nó ăn mà làm phước. Các sãi cũng tin, và nàng ấy cũng biết ý, nên ban ngày giả điên nói xàm, con ban đêm kêu cha mẹ mà khóc! Lão Hòa Thượng muốn dung cho Bệ hạ, song chẳng nghe tin mất công chúa, nên chẳng dám dung vì sợ có tội. Khi Bần tăng đến chùa ban đêm nghe tiếng khóc, mới hỏi thăm Lão Hòa Thượng có thiệt như vậy, cũng hồ nghi yêu tinh giả hình công chúa mà ở trong cung, mới ân cần dặn Bần Tăng, đến đôi điệp thì dò tin cho rõ, nếu quả có mất công chúa gieo sâu, mới bị vắn vường mất bữa!

Vua Thiên Trúc nghe rõ liền cất tiếng khóc vang.

Khi ấy Tam cung lục viện nghe vua khóc lớn, thất kinh đồng chạy đến hỏi thăm.

Nghe thuật chuyện lại vân vân, ai nấy cũng động lòng rơi lụy.

Giây phút vua Thiên Trúc bốt khóc, liền hỏi thăm rằng:

- Chẳng hay chùa Bồ Kim cách bao nhiêu dặm?

Tam Tạng tâu rằng:

- Cách đến chừng hơn sáu chục dặm .

Vua Thiên Trúc phán rằng:

- Vậy thì thái sư coi thế việc Triều đình cho trầm, đặt cho trầm với chánh cung Hoàng Hậu dẫn bá quan theo Đại Thánh đến chùa Bồ Kim mà rước công chúa .

Bá quan vung chỉ giàng giá theo phó.

Tam Tạng và Sa Tăng, Bát Giới dẫn lộ.

Tôn Hành Giả dùn mình một cái đã tới chùa Bồ Kim.

Các sai thấy Tôn Hành Giả ở nửa lừng sa xuống?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Ta lên trời cũng đặt, hạ xuống nửa lừng! Chẳng hay có lão sư ở trong chùa hay chăng? Bảo ra đặt bàn hương án tiếp giá. Vì Vua Thiên Trúc và Hoàng Hậu bá quan đi với thầy ta gần tới cửa núi. Các sai nghe nói kinh hãi, không hiểu có gì! Liền vào bạch với thầy như vậy như vậy.

Khi ấy lão Hòa Thượng ra mắt Tôn Hành Giả, rồi quỳ lạy rằng:

- Lão gia gia ôi! Chuyện công chúa ra thế nào?

Tôn Hành Giả thuật hết các việc. Lão Hòa Thượng lạy tạ ơn.

Tôn Hành Giả hỏi rằng:

- Dọn bàn hương án, mà tiếp giá cho mau!

Các sai nghe rõ đầu đuôi, mới biết nàng ấy là công chúa, không phải yêu tinh, ai nấy nửa mừng nửa sợ.

Liền mặc áo cá sa, đặt bàn hương án, động chuông đánh trống vang tai!

Giây phút vua Thiên Trúc ngự đến cửa núi, các sai đồng quỳ lạy tiếp giá.

Vua Thiên Trúc thấy Hành giả đứng trong chùa!

Vua Thiên Trúc phán hỏi rằng:

- Đại Thánh tới đây hỏi nào vậy?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Lão Tôn vung vai một cái, đã tới cửa chùa, sao ai nấy đi quá lâu, sao bây giờ mới tới? Nhắm chừng cũng có nửa ngày! .

Khi ấy Tam Tạng thỉnh vua vào chùa, đến sau liêu, nghe công chúa còn giả điên, nói xàm inh ỏi!

Tam Tạng chỉ và nói rằng:

- Công Chúa ở trong phòng đó .

Lịnh truyền mở khóa phá cửa, Hoàng Hậu bước vào, liền ôm con mà khóc!

Vua Thiên Trúc cũng tiếp theo! Sáu tròng đều ôm lụy khóc một hồi, rồi truyền hâm nước cho công chúa tắm rửa thay y phục như xưa, liền đỡ lên kiệu, khiêng về cung lập

tức.

Còn Tôn Hành Giả chấp tay bái vua Thiên Trúc mà tâu rằng:

- Xin Bệ Hạ y tâu?

Vua Thiên Trúc đáp lễ hỏi rằng:

- Đại Thánh muốn bảo chuyện chi, trăm cũng vâng lời cả thầy .

Tôn Hành Giả tâu rằng:

- Tên núi này là Bá Cước, bởi Bá Cước là trăm cẳng nên nhiều loài rít thành tinh, đón bộ hành mà cắn, xin Bệ Hạ truyền chỉ cho một ngàn con gà cồ, thả vào trong núi, cho nó ăn những ngò công, thì mới tuyệt loài ấy, và sửa tên núi lại cho tốt. Còn chùa này có ơn nuôi công chúa, cũng nên sùng tu lại, và phong tặng cho thầy cả mà đền ơn .

Vua Thiên Trúc phán rằng:

- Phải lắm phải lắm .

Liền cải tên núi ấy lại là Bửu Hoa Sơn, ban chỉ tuyển gà trừ rít, và truyền chỉ quan công bộ cất chùa lại, phong lại là:

- Sắc kiến Bửu Hoa Sơn Cấp Cô Bồ Kim Tự .

Phong lão Hòa Thượng làm chức Báo Quốc Tăng Quan, cứ mỗi tháng cấp lương ba mươi sáu thạch gạo trắng, tiền Báo Quốc Tăng Quan có tạ thể, cũng chọn một vị đệ tử làm chúm ấy ăn lộc luôn luôn, mấy đời cũng vậy, các sai mừng rỡ tạ ơn; rồi đưa vua về nước.

Đoạn Vua Thiên Trúc về đền, dọn tiệc đoàn viên đãi rất trọng thể, công chúa tạ ơn bốn thầy trò, thờ tại Trấn Hoa các, Tam Tạng từ giả đi thỉnh kinh, Vua Thiên Trúc cảm hoài, đãi tiệc luôn tám bữa.

Tam Tạng vào đền tạ từ nữa, Vua Thiên Trúc biết cảm lâu khôngặng, truyền đem bạc vàng hai trăm đĩnh, châu báu một mâm mà tạ ơn.

Bốn thầy trò không chịu lãnh. Vua Thiên Trúc truyền dọn bốn cỗ xe, đưa bốn thầy trò cách trọng thể chúa tôi ngời kiệu đi đưa.

Còn các sai chùa Bồ Kim cũng muốn qua Tây Phương nên đi theo mãi.

Khi ấy Tôn Hành Giả sợ các sai theo báo hại, trể nải ngày giờ, nên làm phép hóa một trận đông, các sai sợ cát vô con mắt đều nhắm lại!

Bốn thầy trò đi mớiặng xa, lặng giông các sai mở mắt ra, không thấy dạng bốn vị, bơ ngơ ngáo ngát phải trở về chùa.

Hết Hồi 95 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 96